

DE CE DACIA?

Dintre miile de reviste românești, răsare întrebarea: de ce **DACIA**? La ce mai folosește **încă** o publicație? Cine să mai aibă timp să citească, să analizeze, să scrie - la o astfel de revistă?

La 26 ianuarie 2017, în București, la Centrul cultural Calderon, am hotărât, în cadrul unei sesiuni a Academiei DacoRomâne, să scoatem revista **DACIA**, pe baza unui gând, venit de 15 ianuarie, de ziua Culturii Naționale și a lui Mihai Eminescu. A biruit acel gând. Fondatori sunt toți membri ADR și simpatizanții lor, ca și ai viitorului partid al dacilor liberi. Nu eram noi chiar decizi asupra denumirii, dar pare mai apropiată de data de naștere a unui naționalist, care a stabilit ca numele automobilului românesc de succes să fie **DACIA**- un brand de țară demn pentru un dacist, cum a fost Ceaușescu.

Apoi, am căutat să nu ne suprapunem peste ceea ce există, deja, ci să continuăm în mod specific, să ne diferențiem în unitatea cercetării cu contribuții proprii, să dezvoltăm de acolo de unde au ajuns înaintașii, prin obiective, perspective și metodologii noi, adecvate timpului nostru.

A mai existat **DACIA LITERARĂ** - o revistă apărută pe 30.01.1840 la Iași, sub redacția lui Mihail Kogălniceanu. Probabil că unii vor crede că urmărim renașterea acesteia.

„**DACIA LITERARĂ**”, fondată de Mihail Kogălniceanu

A avut un program special în patru puncte:

1. Combaterea imitației scriitorilor străini și a traducerilor mediocre: îngrijorat de sărăcia literaturii române, Ion Heliade-Rădulescu lansase un apel (excesiv de...) încurajator, către tinerii scriitori: „**Scrieți, băieți, orice, numai scrieți!**” Interpretând îndemnul din punct de vedere cantitativ, multe publicații ale epocii au încurajat o literatură mediocră, adesea imitată după creații siropoase occidentale, pervertind gustul public. M. Kogălniceanu avertizează asupra pericolului unei astfel de literaturi, care elimină criteriul estetic;

2. Crearea unei literaturi cu specific național: în loc să imite scriitorii străini, românii ar putea făuri o literatură autohtonă, inspirată din istorie, natură și folclor. Preluată din estetica romantică europeană, această triplă recomandare se va regăsi în operele pașoptiștilor:

3. Lupta pentru unitatea limbii: „**Țăul nostru este realizația dorinței ca românii să aibă o limbă și o literatură comună pentru toți**”. Eforturile Școlii Ardelene de unificare a limbii sunt continuate de pașoptiști, care încearcă să formuleze normele limbii române literare, respingând exagerările latiniste și pledând pentru introducerea alfabetului latin.

4. Dezvoltarea spiritului critic: sperând ca, prin impunerea acestor reguli, să creeze un sistem de valori pentru publicul român, M. Kogălniceanu introduce și conceptul de critică obiectivă, subliniind că analiza critică se va face numai asupra operei: „**Critica noastră va fi nepărtinitoare. Vom critica cartea, iar nu persoana**”.

Cum se știe, a fost interzisă, în același an, și nu a fost „reabilitată” abia în 1990, la 150 de ani de la... dispariție!

Pe internet, mai apare **Statul DACIA**, înființat în 25.09.2016 (îi vom invita, cu frățietate, spre cunoaștere și cooperare!), revista **DACIA MAGAZIN**.

În 1924, vedea lumina tiparului primul număr al revistei "**Dacia - Recherches et découvertes archéologiques en Roumanie**", prima publicație de istorie veche și arheologie românească, cu articole scrise în limbi străine, purtând pe copertă, drept fondator și director, pe Vasile Pîrvan. Visul lui Vasile Pîrvan, părintele școlii românești de arheologie, a fost de-a crea, în paginile revistei, o tribună de expunere și un forum de dezbateră a tuturor problemelor cercetărilor arheologice, desfășurate pe teritoriul României. Folosirea limbilor străine, în redactarea articolelor și, de asemenea, a unui standard ridicat de calitate al materialelor publicate, în timp, au transformat revista sus-numită într-o marcă

recunoscută pretutindeni, numele - **DACIA**. Din păcate, evoluția revistei este marcată de numeroase sincope; seria veche, inaugurată de Vasile Pîrvan în 1924, se încheie cu numerele XI-XII, pe anii 1945-1947, cu materiale publicate în anul 1948, pentru ca noua serie să debuteze cu numărul I, în 1957, cu ocazia aniversării a 65 de ani de la nașterea lui Vasile Pîrvan. Structura publicației este, în linii mari, aceeași ca în 1924; articolele sunt grupate pe studii, rapoarte de cercetare, cronici arheologice anuale, rezumate, recenzii și prezentări ale unor lucrări de specialitate române și internaționale.

De-a lungul anilor, și-au adus contribuția, în paginile revistei, nume mari ale arheologiei românești: Vasile Pîrvan, Ioan Andrieșescu, Ion Nestor, Gh.I. Brătianu, C.S. Nicolăescu-Plopșor, Dumitru Berciu, Constantin Daicoviciu, I. I. Russu și mulți, mulți alții...

La data de 05.06.2006, s-a început procesul de actualizare al indicelui revistei **DACIA**. Pagina anterioară a fost creată în anul 2001, când a fost expus, *on-line*, indicele publicației. Baza de date conținea toate titlurile articolelor cuprinse în intervalul 1924-1998. În momentul de față, după actualizare, baza conține 1.333 de înregistrări - titluri - și a fost adusă la nivelul anului 2004-2005. Sperăm ca acest prim proiect să aibă succesul scontat, în rândul vizitatorilor site-ului, pentru a continua ceea ce va fi o **bibliotecă arheologică on-line**.

Ne gândim și la **Convorbirile literare** ale lui Titu Maiorescu. „**Junimea**” (loja maioreșciană...) a lansat un curent cultural și literar, dar a fost și o asociație culturală, înființată la Iași, în anul 1863, de către Iacob Negruzzi, Petre Carp, Gheorghe Racoviță, Theodor Rosetti, Vasile Pogor și Titu Maiorescu. Un curent literar este, adeseori, o simplă construcție istorică, rezultatul însumării mai multor opere și figuri, atribuite de cercetătorii aceluiași înrîuriri și subsumate aceluiași idealuri. „**Junimea**” nu este, cum am afirmat mai sus, numai un curent cultural și literar, dar și o asociație. Ea însă nu a luat naștere printr-un act formal (asemenea Academiei Române, întemeiată cam în aceeași vreme, în București): „**Junimea**” a fost și o comunitate de interese culturale, dar și socio-politice. „**Junimea**” mai înseamna și un cenaclu literar, o tipografie și un sistem de librării. Apariția ei se datorează afinității, viu resimțite, dintre personalitățile întemeietorilor. Ea se menține, apoi, o perioadă îndelungată, prin funcțiunea atracțiilor și respingerilor, care alcătuiesc caracteristica modului de a trăi și a se dezvolta. Vechea deviză franceză, potrivit căreia "**Intră cine vrea, rămîne cine poate**" - este și aceea pe care asociația ieșeană o adoptă pentru sine. Asociația dorește să-și dea o oarecare bază materială și o anumită ordine sistematică a lucrărilor, cîștigă noi membri, se îngrijește (prin „**prelecțiunile populare**”) de formarea noilor generații, de crearea și dezvoltarea oratoriei (ca expresie sacră a **Cuvântului**, cult al **Logos**-ului!) și poartă polemici colective. Dar, peste tot, plutește duhul unei înțelegeri comune a societății, a culturii, a literaturii, iar cea dintîi sarcină a istoricului este să extragă acest duh mirific și să-l reveleze, lucrînd în opere și-n oameni. Tudor Vianu pune în evidență cinci serii de trăsături distincte ale junimismului: 1. Spiritul filosofic; 2. Spiritul oratoric; 3. Ironia; 4. Spiritul critic; 5. Gustul pentru clasic și academic.

Fondarea Junimii.

Portret colectiv al membrilor „Junimii”, în 1883.

Societatea „**Junimea**” a luat ființă la Iași, în anul 1863 (mai exact, la 26 martie 1863). Titu Maiorescu îi scrie surorii lui: „...**Am izbutit, în fine, să adun în jurul meu, într-o unitate, cele mai viabile elemente din Iași: Rosetti, Carp, Pogor, acum și Negruzzi ...; alcătuim o societate bazată pe principii de încetățenit**” – și toate acestea, din inițiativa unor tineri reînțorși, de la studii, din străinătate, în frunte cu Titu Maiorescu, Petre P. Carp, Vasile Pogor, Iacob Negruzzi și Theodor Rosetti. Ei își încep activitatea prin organizarea unei serii de prelegeri („**prelecțiuni**”, cum spuneau ei, spre a trimite la ideea de educație, prin „**lecții**” în forum-ul Cetății!) populare. Printr-o formulă masonică, junimiștii, când vorbeau despre acest subiect, spuneau: "**Originea <<Junimii>> se pierde în negura timpului**".

Să nu se uite că Maiorecu, prin „**Junimea**”, a intenționat, pentru prima oară în istoria noastră culturală, să formeze eletele spirituale ale țării și Neamului.

DACIA noastră nu are elemente masonice și nici nu va avea. Dezbaterile Academiei DacoRomâne, de peste un sfert de secol, asigură osmoza și geneza unui suflu nou, în cultura dacoromânească.

Cursul public, pe care Titu Maiorescu îl ținuase cu un an mai înainte, curînd după instalarea sa la Iași, dovedise existența unui auditoriu cultivat, în stare să se intereseze de problemele științei, expuse în formele unei înalte ținute academice. Experiența este reluată în februarie 1864, cu puteri unite. În cursul aceluiași ciclu, abordînd probleme dintre cele mai variate, Carp și Vasile Pogor vorbesc de cîte două ori, iar Titu Maiorescu de zece ori. Apoi **“prelecțiunile populare”** devin o lungă tradiție a **“Junimii”** din Iași. Timp de șaptesprezece ani, ele se urmează neîncetat, mai întîi asupra unor subiecte fără legătură între ele; apoi, din 1866, grupate în cicluri unitare; în fine, din 1874, prin intervenția noilor membri, Lambrior și Gheorghe Panu, asupra unor teme, cum ar fi istoria și cultura națională. Astfel, de unde mai înainte se vorbise despre **Elementele de viață ale popoarelor** și despre **Cărțile omenirii**, cicluri din 1874 și 1875 limitează preocupările la elementele **naționale** ale culturii noastre și la influențele consecutive, exercitate asupra poporului român. Curînd, **“Junimea”** devine proprietara unei tipografii. Asociația înființează și o librărie. **“Junimea”** asigură publicarea, începînd din 1867, a unei reviste: **CONVORBIRI LITERARE** - pusă, de la început, sub conducerea lui Iacob Negruzzi. Această publicație se va bucura de cel mai înalt prestigiu, în istoria literaturii române. Ea a impus o direcție nouă, modernă, întregii noastre culturi, definindu-se prin spiritul ei etic și sentimentul valorii estetice. Mișcată de conștiința primelor nevoi ale culturii românești în acel moment, **“Junimea”** abordează problema ortografiei românești, în epoca trecerii de la întrebuițarea alfabetului chirilic la cel latin, se discută probleme de ortografie și limbă, se recitesc poezii români, în vederea unei antologii și se compun sumarele revistei.

CONVORBIRILE LITERARE păstrează, în cea mai mare parte, urma activității **“Junimii”** - tot așa cum și **DACIA** va permite refacerea vieții ADR. Programul **„Junimii”** și cercetările istorice recente ne îndreptătesc să afirmăm că gruparea avea o importantă dimensiune masonică. Aici, **DACIA** se va deosebi, în mod categoric și clar, de **„Junimea”**. În istoria **„Junimii”** și a revistei ei anexe (**CONVORBIRI LITERARE**) se conturează, distinct, trei etape.

Prima etapă, numită și **“etapa ieșeană”**, se întinde de la întemeiere, adică din anul 1863, pînă în 1874, anul în care Titu Maiorescu, devenit ministru al Instrucțiunii publice, se mută la București. În această etapă, predomină caracterul polemic. Este epoca în care se elaborează principiile sociale și estetice ale **“Junimii”**, aceea a luptelor pentru limbă, purtate cu latiniștii ardelenii, apoi a polemicilor cu bărnăuștii, cu Bogdan Petriceicu Hașdeu și cu revistele din București – lupte duse nu numai de Maiorescu, dar, în acțiuni colaterale, și de alții. Este vremea în care **“Junimea”**, prin succesul polemicilor ei, prin adeziunea lui Vasile Alecsandri, prin descoperirea lui Mihai Eminescu, începe să - și formeze, în jurul ei, **aureola prestigiului**.

Între anii 1874 și 1885, urmează a doua fază a **“Junimii”**, epoca în care ședințele din Iași se dublează cu cele din București, în diversele locuințe ale lui Maiorescu și, în cele din urmă, în casa din strada Mercur. Este perioada de desăvîrșire a direcției noi. În paginile revistei, apar operele marilor clasici: Eminescu, Creangă, Caragiale, Slavici, precum și ale altor personalități, de prim rang, din artă, știință și cultură. Este perioada de glorie absolută a revistei.

Casa Pogor, sediul „Junimii” și revistei CONVORBIRI LITERARE.

Perioada 1885-1900 este o perioadă mai lungă și lipsită de omogenitate. Transferată la București, revista își schimbă, în mare măsură, profilul, predominînd cercetările istorice și filozofice. În anul 1885, Iacob Negruzzi se mută la București, iar un comitet își asumă întreaga conducere a revistei. Între anii 1885 și 1900, principiile estetice ale junimismului au parte de o importantă dezvoltare. Are loc lupta **“Junimii”** cu socialiștii. Se dă grupării și revistei un caracter universitar predominant. Drumul prin **CONVORBIRI LITERARE** devine drumul spre Universitate: cu izvorul în cenaclul **“Junimii”**, se desprind figurile cele mai proeminente ale științei și oratoriei universitare.

În 1900, vechiul comitet se completează cu nume noi. Ioan Bogdan, în 1903, devine directorul revistei, pînă în 1907, cînd revista trece sub conducerea lui Simion Mehedinți. Deși revista își păstrase, în primul rînd, tradiționalul ei caracter literar și filozofic, o dată cu intrarea lui Ioan Bogdan la direcția revistei, **CONVORBIRILE** devin o arhivă de cercetări istorice, în paginile căreia se disting cercetările sale și ale lui Dimitrie Onciul, Nicolae Iorga și alții. Acum este vremea polemicilor erudite, ale lui Ioan Bogdan împotriva lui Sion, ale lui Nicolae Iorga împotriva lui A. D. Xenopol și Tocilescu.

Ultima etapă, a cincea epocă a **CONVORBIRILOR**, cea care a început în anul 1907, coincide cu lunga direcțiune (și direcționare!) a lui Simion Mehedinți. **CONVORBIRILE LITERARE** au avut, totuși, controverse și în această perioadă. **CONVORBIRILE LITERARE** încep să piardă din vechiul prestigiu - pînă cînd, în 1921, Simion

Mehedinți predă conducerea lui Alexandru Tzigara-Samurcaș. Nici noua direcție nu izbutește însă să impună revista în rolul ei de altădată. O viziune asupra întregii „*Junimii*” va mai fi posibilă prin silințele celei de-a doua generații de scriitori și gânditori junimiști. Mentorul „*Junimii*”, Titu Maiorescu, se detașează prin publicarea mai multor studii și cercetări, pe baza cărora se structurează principiile filozofice și estetice ale culturii române. Maiorescu pledează pentru scrierea fonetică, susținând ideea, novatoare pentru vremea aceea, că scrierea trebuie să reflecte schimbările survenite în evoluția sunetelor limbii. Respinge alfabetul chirilic, susținând folosirea literelor latine. Argumentează și probează necesitatea îmbogățirii limbii, pe căi externe, prin introducerea neologismelor, combătând, în același timp, calculul lingvistic și tendințele de stricare a limbii. Academia Română își însușește aceste principii, contribuind, astfel, în mod efectiv, la unificarea limbii române moderne. Maiorescu fundamentează, teoretic, conceptele estetice și direcțiile criticii literare. Dovedind o concepție unitară, în întregul proces de dezvoltare și consolidare a civilizației române moderne, respingând fără ezitare imitația și împrumutul, orice forme care nu se întemeiau pe fondul nostru autohton și nu se puteau integra, organic, în specificul nostru național, Societatea „*Junimea*” și revista **CONVORBIRI LITERARE** au constituit avangarda cel mai înaintat de direcționare a culturii noastre moderne. Se poate afirma că teoria „*formelor fără fond*”, elaborată de Maiorescu – agent de influență german... -, atât de controversată, în perioada postbelică, a răspuns, în timp, necesităților obiective, de respingere a mediocrității și a altor forme de impostură, manifestate în artă. „*Junimea*” și **CONVORBIRI LITERARE** au avut un rol decisiv în cultura și literatura română. După cum este unanim recunoscut și după cum au subliniat cei mai reprezentativi monografiști și exegeți ai activității „*Junimii*”, trebuie să recunoaștem că *spiritul junimist* a făcut să triumfe ideea conform căreia, în evaluarea operei de artă, este imperios necesar să primeze valoarea estetică, indiferent de ideea tematică.

Revista a fost organul de presă al Societății literare Junimea. Primul număr a apărut la 1 martie 1867, la Iași, unde revista a funcționat pînă în 1886. Între 1886 și 1944, apare la București, avîndu-l ca redactor pe Iacob Negruzzi, care predă, apoi, conducerea unui comitet format din: Mihail Dragomirescu, Simion Mehedinți, P. P. Negulescu, Rădulescu-Motru. Printre colaboratori s-au numărat: Mihai Eminescu, Ion Creangă, Ion Luca Caragiale, Ioan Slavici, Vasile Alecsandri, George Coșbuc, Panait Cerna, Octavian Goga, Dinu Zamfirescu, I. Al. Brătescu Voinești și alți scriitori, reprezentativi pentru curentul național românesc.

Publicația se va bucura de cel mai înalt prestigiu din literatura română, dînd o direcție nouă, modernă, întregii noastre culturi, definindu-se prin spiritul ei etic și sentimentul valorii estetice.

Noi serii ale revistei **CONVORBIRI LITERARE** apar și înainte de 1989, apoi, din ianuarie 1996, la Iași, lunar.

Pe Internet, mai apare un site al Uniunii Regionale „*Dacia*”, a Românilor din Transcarpatia-Ucraina, și, tot astfel, sute, mii de organizații dacice, daciste, dacoromâne, românești cu rădăcini dacice, cu origini carpatice, cuprinzînd, în corpus-ul denumirii lor, cuvîntul „*DAC*”. A fost și un autocamion **DACIA** (...mai este?)... - ...și, tot astfel, hoteluri, cartiere, echipe sportive, asociații profesionale, universitare, studențești, mărci industriale, comerciale, străzi etc.

Unii fondatori au susținut denumirea de **Dacia nouă**, alții au susținut „*variațiunile pe aceeași temă*”: **Dacia eternă**, **Dacia nemuritoare** etc. etc..

Noi am mai scos **DACOROMÂNIA**, **TEMPUS**, **DACOROMÂNITATEA**, **LUPTA**, **ASCULTIALOMITA**, **TRIBUNA TRAIENEANĂ**, **REVISTELE DACOROMÂNITĂȚII**.

Desigur, vom avea în vedere toate percepțiile care privesc **DACIA**, pentru că ea este unică, unicat și are toate epitele, poate absorbi, în sintagmele sale, toate celelalte alipiri determinate.

De aceea, cu riscul de a întîmpina obiecții la preluarea ISSN, optăm pentru **DACIA, pur și simplu**. Și pentru a fi definitivă și definitorie, vom cuprinde totul, preluînd în paginile sale precum apele fluviului **DACIA**, tot ce a mai fost, ne adunăm în una și atotputernică – în viitoarea **DACIA**. Aceea a reînvierii **Duhului DACIC**!

Poate ca deviza **DACIA VA RENAȘTE ÎN ROMÂNIA PRIN ADEVĂR, DREPTATE, MUNCĂ ȘI CREDINȚĂ!** - pune în evidență scopul fundamental: **REFACEREA DACIEI LUI BUREBISTA!** Iar aceasta, credem noi, spune totul. Dar dacă mai adăugăm și că va fi **REVISTA REVISTELOR DACILOR LIBERI DIN ÎNTREAGA LUME**, stabilim că este o revistă care va surprinde întreg fenomenul dacic, al renașterii Daciei în lume, virtutea și specificitatea unui neam vechi, de la începuturile lumii noastre.

Este tot ce are nevoie dacoromânitatea de azi din vatră, din vecinătățile noastre și din toată lumea.

Fiind, probabil, în jur de 50 de milioane, cu toții, în această lume, luând în seamă și pe cei prigoniți, cărora le e teamă să afirme că sunt de viță dacică, română, ori probabil încă nu știu că mamele și bunicii lor erau din același trunchi nobil, **vom mai crește. REDACIZAREA (întru atitudine morală și Duh!)** se va înfiripa, pe măsură ce ne deșteptăm din somnul cel de moarte, din uitare, din prostie, din lașitate, din minciuna cu care ne hrănesc dușmanii noștri de moarte. Vorbind oblu, suntem peste o sută de milioane de suflete. O națiune veche, mare, **rezistentă de peste douăsprezece mii de ani**. Nu e o glumă, nu e o aberație, de dragul de a ne da importanță. Cu timpul se va dovedi că nu exagerăm și că e posibil să fi greșit **ÎN MINUS**, la numărătoare, apreciind întru „**preapuținătatea**” cantitativă. Despre **CALITATEA SPIRITUALĂ DE DACI**, nu vom vorbi, ci vom împlini!

Singele apă nu se face. ADN va spune multe celor care nu știu cine sunt, ori știu și le cam este oarece jenă a se mărturisii întru dacism, în contextul în care asupra noastră se abate o ură, un dispreț, o invidie, o teroare...teribil de suspecte! În fine, ceea ce trebuie să afirmăm, deocamdată, este că nejustificate-s toate hulele, dar iscate din motive oculte. Dacă suntem luați în considerație și înjurați (ba chiar amenințați, direct sau în subsidiar...) în așa măsură, **este supremul argument că existăm, ca entitate spirituală REALĂ (...socotită, deocamdată, doar „potențială”, dar presimțindu-se, cu frică, faptul că, oricând, suntem „pasibili” de a izbucni în manifestări vii, dinamice, demiurgice și auto-demiurgice!)** - și că, deci, prin simpla noastră **re-naștere și existență**, dăm bătăi de cap, cumplite, dușmanilor noștri de moarte!

Dacia va spune de unde venim, cine suntem și încotro mergem. **Dacia** reprezintă granițele noastre spirituale, dincolo de granițele politice ale vremii.

Dar noi am rezistat, rezistăm și acum chemăm la unitate, afirmarea naționalității și a cinstei de a fi/exista ca „**daci liberi**”. Așa cum fost-au și vor și rămâne **DACII CEI DE PURURI!**

Unii ar putea să rămână români, rumîni, rumuni, romani, romanași, valahi, vlahi, geți (masa-, tira-, samo-, daco-), goți, (vizi-, ostro-, etc.), traci, tracodaci, istoromâni, romași, iliri, dardani, dalmați, latini, dacolatini, sarmați, sciți, tribali, messi, macedoni, armîni, makedoni, plus toți cei cu numele apelor curgătoare din ținuturile, „**țările**” unde s-au născut (mureșeni, jieni, nistreni, argeșeni, ialomițeni, crișeni etc), dar, în fine: **TOȚI, TOT DACI SUNT!**

Mă întreb dacă nu greșesc stabilind doar denumirea de **dac**. Poate că aceea de urmași ai atlanților, pelasgilor, ramanilor ar fi mai potrivită, mai exactă, datorită vechimii acestora, **adică a noastră**.

O rațiune simplă m-a determinat să mă opresc la această verigă identitară semnificativă, deși celelalte sunt mai vechi decît cea de **dac**, aleasă de noi (în definitiv, celelalte așa-zise „denumiri” nu fac decît să nuanțeze, calitativ, identitatea de **dac/daoi**” **Popor al Lupului Purificator și Învietor**”, „**popor al Căii Drepte**”...”**ortodoxi**”...: „**trakes**”=cei luminați, cei sfinți; „**geți/goți**”= **poporul lui Zalmoxis-Dumnezeu** etc.). Cu **dacii**, cu **Columna de la Roma**- am intrat în istoria Europei, pe atunci centrul lumii cunoscute la acea vreme, prin războaiele romano-dacice, pentru că ei, romanii, **frații noștri!** - au început acele războaie.

Lumea de atunci a înțeles cine sunt **dacii: urmașii celor nemuritori – EI ÎNȘIȘI NEMURITORI!**

Desigur, fiecare, în sinea lui, este ceea ce simte că este, aparține cui crede el că aparține, din multe motive, mai mari sau mai mărunte. Identitatea, ca și naționalitatea, se asumă personal, cum spunea un „**clasic**” în viață, pe „**persoană fizică**”.

Anterior, dacoromân - prin convenție, definea **suma identităților**, de la atlanți la românii de azi, pe un arc de timp de 12 mii de ani (...aceasta, numai, pînă la noi descoperiri de preistorie!). De altfel, cu acest calendar de la Zalmoxe, vom data începutul difuzării revistei: 26 ianuarie 2017 după Christos (d.Chr.)– 26 ianuarie 12 017 după Zamolse (d.Zm.). Am optat personal, pentru forma populară Zamolse, în pronunția liberă, evoluată, remarcată în enumerarea variantelor scrise de Carolus Lundius, evitînd forma grecizată cu *xis*.

O parte dintre noi au dat replici vehemente, respingînd această convenție, care pare o făcătură, deși, în repetate rînduri, am explicat că este un teremen intermediar, între dac și român – daco-român, scris **dacoromân** – licența noastră – fără „**liniuță de despărțire**”, fără „**cratimă**”, dacă vreți. Ar fi însemnat că între România și Dacia nu mai încap nici cratima, **Dacia** de atunci fiind **România** de azi, numai că e ceva mai mică, de atîtea milenii de restrîngeri, de constrîngeri istorice, de trădări, de mușcări din teritoriu, după războaie nedrepte, din văile fluviului Dunărea, din văile Munților Carpați, țarmurile Mării Negre și nu numai.

Probabil că, după un an de la apariție, în 2018, revista revistelor va fi stabilizată în privința scopului, mijloacelor și colaboratorilor permanenți.

Cert este că pornim, cu entuziasm, pentru a întregi, rotund, în paginile ei, o **DACIE** istorică, preistorică, politică, economică, socială, artistică, literară, filosofică, financiară, bancară, muzicală, teatrală, poetică, zamolsiană, creștină, folclorică, sportivă, educativă, culturală, a tineretului, a copiilor, studentească, creativă, ludică, luptătoare, nemuritoare, eternă, magazin, polemică, gastronomică, a ideilor, globală, europeană, a propunerilor, a ficțiunilor, a științei, a tehnicii, a logicii, militară, aforistică, diplomatică, a securității, a apărării, a „*intelligence*”-ului, a transporturilor, a colindelor, a obiceiurilor, a turismului, a drumețiilor, a mănăstirilor, geografică, a faunei și a florei, aviatice, aeronautică, a resurselor umane, a resurselor naturale, universitară, enciclopedică, rurală, urbană, a limbilor, a științelor naturii, medicală, meșteșugărească, industrială, agricolă, țărănească, intelectuală, a logicii, memorialistică, a științelor militare, a artei militare, a războiului și a păcii, a fundațiilor, a asociațiilor dacice, identitară, a revistelor lumii, magazin, jurnal de știri etc. Fiecare pagină, periodic, va fi destinată unor rubrici permanente, care vor fi acoperite de colaboratorii și redactorii noștri, din țară și din comunitățile românești din toată lumea.

Așteptăm corespondenți din lume, pentru că acolo unde sunt trei români, care vorbesc și simt românește, acolo este România, acolo este **DACIA**. Revista va fi *tribuna liberă a mișcării dacice, a curentului dacoromânist, a dacilor liberi!* Și, să ne fie clar, noi vorbim **românește**, adică în **limba dacă**, evoluată în **româna, dacoromâna** de astăzi.

Vom relua firul trecutului, de acolo de unde înaintașii l-au dus, vom continua, acolo unde trebuie continuat - și vom deschide noi drumuri, pentru fenomenul dacoromânesc, contemporan și viitor.

După ce vom dovedi că suntem necesari românilor de azi și de mâine, vom structura cele 100 de pagini, format A4, pentru a oferi tuturor cititorilor noștri oglinda în care să se regăsească așa cum sunt, bucuroși, îngrijorați, optimiști sau pesimiști etc.

DACIA va oferi hrană spirituală pentru toți cei ce vor să fie contemporani cu timpul nostru, pentru cei care vor ca românii să-și ocupe locul lor binemeritat în această lume. Împreună, vom reuși să făurim viitorul copiilor și nepoților noștri, în toată lumea. Dacă vom reuși, cum spunea EMINESCU *să dacizăm totul*, Eminescu să ne judece! Noi vom **tipări în forma clasică**, simultan cu formatul *on-line*, astfel încât, oricine, din formatul A4, să extragă, prin comanda **print**, acele pagini care îl interesează și să le aprofundeze, după interesul cunoașterii și al dialogului cu toată dacoromânitatea. Observați, noi respectăm **Normele limbii române adoptate de Senatul Academiei DacoRomâne** – adică, cele dinaintea de 1989. **Academia DacoRomână** are revista ei **”STUDII ȘI CERCETĂRI DE DACOROMÂNISTICĂ”** - ca revistă **DACIA academică** – **anuar științific**. **Fundația Academia DacoRomână ”Tempus DacoRomânia ComTerra”** va avea drept publicație **DACIA –magazin** – **de toate pentru toți, totul despre daci de ieri, de azi și de mâine**. Și dacă vom avea succes, vom deveni, din revistă lunară, o revistă săptămînală. Iar dacă vom fi interziși - obicei vechi, foarte înrădăcinat în această lume- vom tipări în străinătate, vom fi *samizdat* pe alte meridiane și paralele, dar **TOT VOM FI**, atîta vreme cît vor fi Dunărea, Carpații și Marea Neagră va oglindi Sfintele Ceruri! – ...vălurind sorți și vremuri, aici, pe Terra noastră.

Veniți cu noi!

Geo Stroe,

președinte fondator